

дома си, ать изведнъж уплашено се сприях.

— Ами ако това е сън? — се попитах азъ, гласно и тъй се озабиха, сякаш събуждаха мина презъ главата ми. Такива губави нѣщо се само сънуваха. Може би и сега сънувахъ? Сприяхъ се, отворихъ очи и се огледахъ. — На, всичко е истина! Отъ ноща не се бяхъ.

Вечерята бѣше ми се върна отъ работата много заграбена — та и майка ми, поради него, също стана заграбена. Накъдетъ ли облягахъ пакъ се в стусналъ надъ нѣщата беденъ нѣщо! Това нѣщо ми прѣчише да имъ покажа молението. Ето защо, следъ като се нахранихъ, ать спомнахъ молението въ реката си и се засприяхъ въ леглото.

Сеза? О, сеза ще трѣбаше да се простѣ безкрайно дълги часове, бѣхъ да се знае, че нѣматъ такова богатство. Нѣмаше ми си нѣкога да не заста, постоянно да си гледамъ и опитвахъ скъпата придобивка и да си вода разговоръ съ нея презъ цѣлата нощ. Тая мисль ми се хареса.

Вонни отъ, а ать лежа, изправихъ предъ си скъпата предметъ, и се мисля да го огледамъ презъ крока. Азъ гледахъ, гледахъ, и вниквахъ, какъ той малко по малко се отворява, докато залочва съвсемъ ясно да се вника. Насочено докождатъ стиченигъ дѣла и като златни паваржини започнахъ да се дѣлжамъ по него.

Но малко по малко насколко потъквамъ и молението нѣкога нѣкога. Изчезнахъ и азъ!...

Азъ сънувахъ, че преминавамъ дълги пространства, за да намира една голѣма картина, която трѣбаше да се изтъкне съ едри сѣбѣли като спящото буре.

Цѣла нощ се погварявахъ едно и също нѣщо. Когато се събуждахъ, едно стичево пѣно сѣбѣше тоно върху лицето ми. Мисляхъ ми за молението се проясня и азъ се заспахъ. То не бѣше въ ръцетъ ми, но го нѣмаше и нѣкога дръда.

Азъ спомнахъ и започнахъ да търся въ леглото си. Гребнахъ завѣската, размазахъ в нѣсетъ нѣтъ, обръщахъ въглавничетъ, но молението не намирахъ.

Изведнъжъ се сприяхъ и се замис-

Малката палавка

Кака ще се кара,
аъ добре я знаа,
съ кукантъ и дѣто
днеска пакъ играа.

Маме, ако иска,
орде да ме бие.
Знаа, че ги бутамъ —
ако си ги крие!

Плѣтъ и аъ обичамъ
да играа съ кука,
като какантъ, —
съ какантъ буреа.

А сеза я нѣма
въ кака нѣя — знаа
и самѣнка тукъ,
че си поиграа!

В. Н. Марчевски

лъкъ. И следъ като дълго мисляхъ, убихъ изговорихъ:

— Да, вонно това било сънъ! Нѣкакво моление не съмъ намерилъ, а вонно това съмъ видѣлъ въ сънъ си тая нощ. Това е цѣла история!

Само единъ Богъ знае какво бѣше нащастнето ми. Идѣше ми да плача отъ мъка. И ако по-рано замисляхъ ми кѣмъ моятъ другари, които имаха такива молениета, бѣше малка, сега изведнъжъ стана гречедно. Нѣкога не съмъ замислялъ така, както сега, когато се видѣлъ по-сиромашъ отъ вонно сиромашъ на сѣбѣ.

Майка ми идѣше и съ почуда се знае за главата.

— Какво е туй? Знаа си разотрѣлъ, замислитъ? Зоръ, мали нѣкакой да ги справя!

И ти се наведе, размаха крока, отнѣси леглото и... о чудо! — предъ нея се туркаше молението.

Азъ наизмисляхъ като лудъ, шърхѣхъ се и лежахъ отгоре му. Страхъ не бѣше да не набѣла.

И ако вонно се радвахъ, че съмъ намиралъ металенско моление, сега се радвахъ сто пѣти повече, че имѣ нѣщо въ сѣбѣ, които не са сънъ.

Д. Немировъ